

Иліѣва долъ са пресѣши, сега богъ упѣти Иліа да отиди въ землата Сидонска, въ село Сарептѣ, при една жена вдовица. Като стигна Иліа тамъ, фана да са моли на жената да му даде едно комаче хлѣвъ, но та съ плачъ му отговори, чи нѣма сега готовъ, и то само за едно месенѣ брашно имала, което като свърши, тогава вече ще умре отъ гладъ съ дѣцата си заедно. Иліа ѝ отговори небойса, иди само упечи хлѣвъ, пакъ ще дадешъ и мене, и кѣрвай бога, които ма е провѣдилъ при тебе, пакъ неще да ти са свърши хлѣва. И напраки жената както ѝ каза Иліа и даваше му да яде той, и та съ дѣцата си ядеше. И отъ този день не ѝ оскѣдѣ къщата за аденѣ споредъ както бѣши рекълъ богъ чрезъ сватого пророка Иліа. И подиръ това много злѣ са разбола на жената сына, въ которого и дѣша не остава. И рече жената на Иліа, що е сега то челоуече божій, за товали си дошелъ при мене да уморишъ сына ми? тога Иліа го взе отъ нея, и го занеси въ удаата гдѣто сѣдешъ той, тѣри го на одѣра, помали са богъ и рече, господи боже мой, да са върни на това дѣге дѣшата въ него, и тосъ часъ са върна дѣшата въ дѣгето и оживе. И заведе Иліа дѣгето въ къщи и го дади на майка му. И ѝ рече Иліа вишъ чи е живъ сынъ ти. Тогока рече жената на Иліа, разбѣхъ чи си ты челоуекъ божій, и словото господне е въ твоите уста истинно три години и шесть месеци мина, а дъждъ на землата не е было, и сичката земля е имала изгледанѣ като пѣстина.

Тогока израилтанетѣ са попишманиха, и фанха да споменѣватъ бога. Богъ проводи пакъ Иліа междѣ израилтанете, а Ахавъ като го виде рече му, ты ли си онзи, който привлечетъ толко зло на челоуеците? Иліа му отговори и рече, азъ не, но ты, който си са офарилъ отъ живаго бога, и са кланашъ валау, който е направенъ отъ дърво. И ако щешъ дата увѣрѣ, чи е това истинна, ты покликъ народа на кормилската гора, доведи сичките 456-тѣхъ азжливи пророци, които сж слѣги на Ваала, чи да са помалиме тамо всѣкий на своа богъ, тогава ще са види, кой е богъ поправъ и истиненъ. И цѣра на тока са склони, тогака Иліа рече на народа: дайте два кола за жертва, и дадохъ, Вааловите пророци нека извѣрагъ едного, и да го разсѣкѣтъ на парчета, и да го тѣратъ на дървага, но огнь да не клѣдатъ; и азъ ще земна дръвѣа, пакъ и него тѣи сжшо ще ипирѣе; пакъ тогава ще са молиме всѣкий на свой богъ чи които богъ проводи огнь да изгори жертвата, него почитайте за праваго и истиннаго бога. Тока е право покликъ народа.

Волоките прочее довадохъ, и валаовите пророци зѣха една, заклаха го, и го разсѣкоха на парчета, и тѣриха на жергвѣнника. Фа-